



Biskupské gymnázium
Hradec Králové

čtvrtletník
školní rok 2024/25 2. číslo



HSL2
HLAS STUDUJÍCÍHO LIDU

Rozhovor
Příběhy
Recenze
Luštění
Reportáže
Novinky

ÚVODNÍ SLOVO

Milí čtenáři,

už víte, čím chcete být až dostudujete naše gymnázium? Možná jste nad tím ještě ani nepřemýšleli, a nebo jste už od dětství přesvědčení o tom, že se chcete stát doktorem. Ať tak či onak, asi většina z nás ví *jací* chceme být. Neboť vybrat si teď a tady povolání, které nás bude muset živit minimálně na dalších 40 let je děsivé. Přestože to začíná nejprve volbou seminářů a pak vysoké školy, můžeme se spolehnout na naši povahu a charakterové vlastnosti, které v nás přetrvají. Pro někoho smysl pro detail otevře jedinečné možnosti v umění či vědě, jiný zase díky empatii a trpělivosti najde své místo mezi lidmi. A možná nebudeme mít jasnou odpověď hned, ale to neznamená, že ji nenajdeme. Důležité je nebát se neznáma, objevovat nové a nebrat si některé věci tolik k srdci...

... někdy prostě je to tak...

Paulína Poulková

OBSAH

4

KOMIKS

Podvádět se nevyplácí

5

ROZHOVOR

S Michalem Horákem

7

DOPLŇKY

České nebe - recenze
Break party

9

REPORTÁŽE

Vánoční trhy a besídka
Den otevřených dveří

11

O ŠKOLE

Rozhovor s Tomášem Brožem

13

LUŠTĚNÍ

Michalova křížovka



PRO ZAČÁTEK

Celý rok nejste nemocní i když byste si to někdy přáli. A tak musíte psát všechny testy, ze kterých polovinu stejně neumíte, protože jste si radši povídali s kamarádem, než abyste dávali pozor. Sotva však skončí škola a vy jdete s kamarády hrát ven fotbal, kde chytíte klíště, dostanete boreliózu a celé prázdniny musíte být v klidu. Kamarádi vás doslova týrají, když se na skupině domlouvají, kdy půjdou ven. Nemůžete nic dělat jen sedíte doma a koukáte z okna. Vzpomínáte na minulé prázdniny, kdy vám nic nebylo, ale stále přšelo nebo bylo až moc velké vedro. A teď je samozřejmě nádherně. Najednou si vzpomenete na to, jak jste kvůli klíšťatům dostali 4 z testu na klíšťata a máte chuť klíšťata navždy zničit. Po marných pokusech toho ještě spoustu rozbijete a přijdete o veškeré své úspory. Na konci srpna jdete k doktorovi a on vám řekne, že 1. září už budete v pohodě. Na češtině pak budete muset psát sloh o tom, co jste dělali o prázdninách a dostanete za 3 s popisem „příliš krátké“.

Ondřej Bedrna

PARLAMENTNÍ OKÉNKO

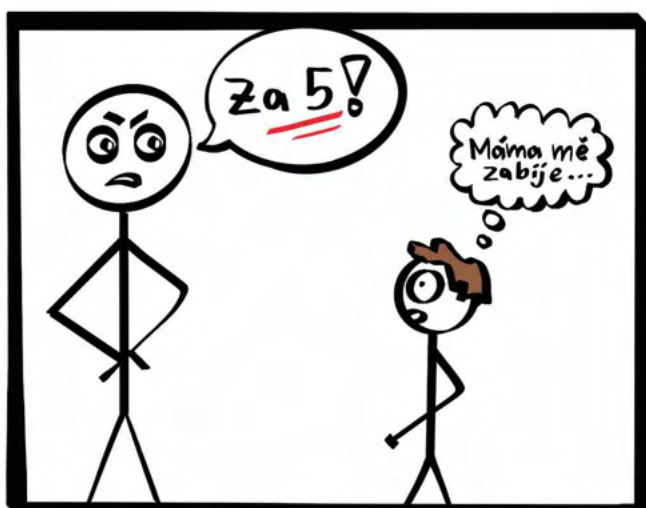
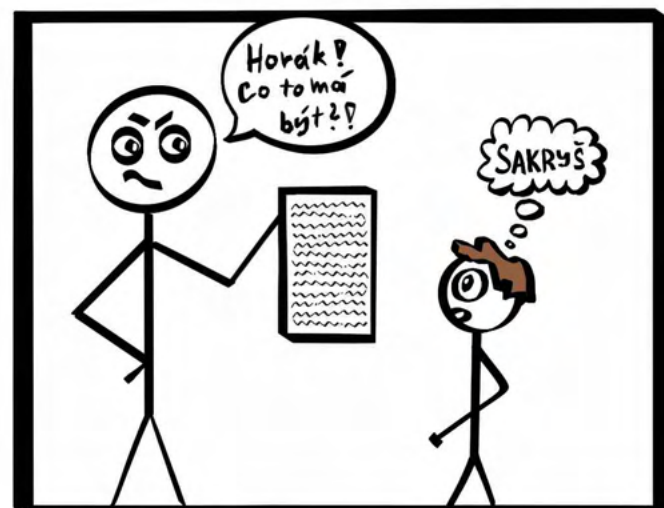
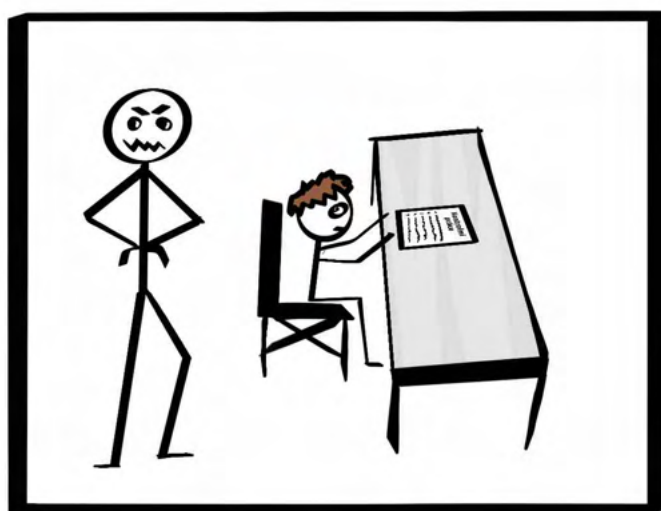
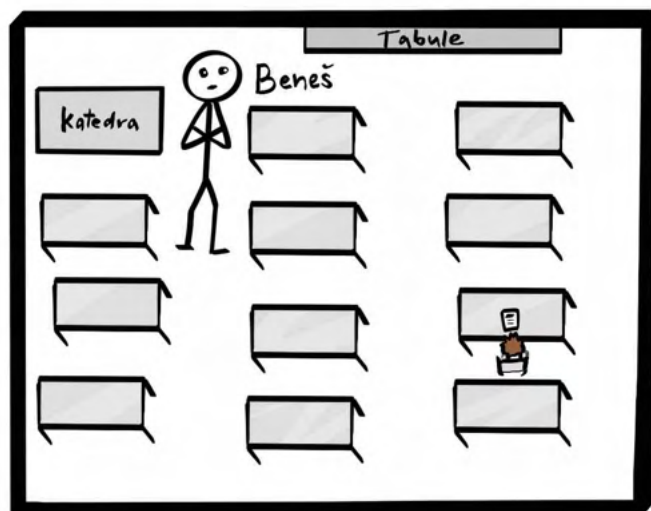
Ahoj, zajímalo by tě někdy více, co se děje ve školním parlamentu nebo máš nápad, který si myslíš, že má potenciál? Teď už máš tu možnost, můžeš se na stránkách školy v sekci **Pro studenty a rodiče › Školní parlament** podívat, co v parlamentu děláme, a najdeš zde i kontakt na parlament.

Pokud máš tedy nápad, neváhej napsat, budeme se těšit!

Zdeněk Šubrt

POD VÁŽET

SE NEVYPLÁCÍ



NA BIGY RÁD VZPOMÍNÁM

Michal Horák odpovídal nám

Michale, děkuji, že jsi přijal naše pozvání a zavítal zpět na Bigy. Jaký je to pocit projít těmi známými dveřmi a vrátit se na místo, kde se psaly první kapitoly tvého příběhu? Převládají spíše vzpomínky na radosti, či strasti?

Děkuji za tuhle velmi milou otázku, na kterou jsem vlastně zodpověděl, už když jsem přišel. Jsem rád, že jsem se sem podíval. (Pozn. redakce: Rozhlédne se po místnosti, kde natáčíme rozhovor). Třeba i kvůli tomu, že tady v týhle učebně jsme vždycky měli chemii. No a vzpomínky na hodiny chemie u mě jsou jedny z těch... velmi intenzivních, protože mi chemie vůbec nešla. Ale dovolím si říct, že mám většinou samý krásný vzpomínky. Především na lidi na Bigy, i na učitele, kteří byli inspirující a fajn.

Dobře, dobře. A nějakou vtipnou historku, třeba s nějakým učitelem, nebo z nějaké školní akce?

Toho je spoustu. Tak třeba z nestudijního prostředí, všechny ty Bigy festy, co jsme dělali. Já nevím, jestli jste viděli tu naši pozvánku, co jsme dělali? (pozn. redakce: na YouTube, Bigyfest – MC Sporák feat. Jura Soldier feat. Krystal) Mě úplně těší, že tenhle náš bizár furt funguje. My jsme ho vymýšleli tak pět minut předtím. A už jenom to, že pan ředitel Vojáček šel do týhle hovadiny, mi přijde úplně skvělý. Ale o Bigy bych tady mohl mluvit dlouho. Řekl bych, že i takhle zpětně mám nasazený takový růžový brejle.

Hudba je dnes obrovskou součástí tvého života. Jak ses k ní vlastně dostal? Co tě přivedlo na cestu písničkáře?

No, já jsem to dělal odmala. A dovolím si říct, že i tady ten život na Bigy mě dal hodně příležitostí. Pamatuju si, že moje první písnička, kterou jsem kdy fakt zahrál před nějakou větší veřejností, bylo tady na vánoční besídce v roce 2011, kdy jsem byl v tercii. V životě jsem nebyl tak moc nervózní. Tehdy jsme měli celý krátký představení o učiteli Jamesovi, učiteli angličtiny, který už tu neučí pár let. Ale my jsme ho úplně milovali, on je skvělej. A já o něm napsal písničku. No, a to byla taková první vlaštovka toho zjištění, že se to těm lidem vlastně docela líbilo, takže jsem začal psát víc a víc. Hodně jsem hrál na různých školních akcích, protože vedení školy bylo vždycky rádo za studenta, co zaplní program. Takže přirozeně jsem k tomu tak inklinoval od malička. A pak skrz tady moje působení na škole mi bylo ještě umožněno se v tom víc rozvíjet.

Kde ses vlastně učil hrát na kytaru a klavír? Protože jsem si všimla, že to, jak hraješ, není na nízké úrovni. Zajímalo by mě, jestli jsi chodil do ZUŠ nebo někam takhle.

Je to o cviku všechno. Mě hlavně bavilo hrát, takže jsem pořád cvičil. A jsem spíš samouk teda. Řekl bych, že většinu toho, co umím teď, jsem se naučil sám. Ale když jsem byl menší, chodil jsem k Tomáši Košťálovi, což je pan učitel kytary u nás na vesnici. A potom jsem začal chodit na Střezinu k Radku Škeříkovi, kterej je úplně geniální a doted' k němu chodím na nějaký konzultace ohledně mého působení na univerzitě v Olomouci a tak. Takže jsem měl kliku na učitele, ale co se týče toho hraní, tak bych řekl, že jsem si to spíš odseděl u těch nástrojů. *(To znamená jediné: Už jsi dneska cvičil/a na svůj nástroj? Ne? Tak na co ještě čekáš?!)*

Velmi častým tématem tvých písniček je prokrastinace. Prokrastinoval jsi při studiu psaním písniček a vymýšlením textů?

Rozhodně ano! Já si myslím že to je takovej všeobecněj problém. Ale napsal jsem to hlavně pro sebe, protože mě to téma bylo v tu chvíli tak blízky, že ta písnička šla úplně sama. A lidi, primárně teda studenti to hodně pocejtili mi přijde. Vždycky v květnu vyběhnou do výšin statistiky písničky Maturitní. Takže přijde mi, že je fajn najít nějaký téma, který je mi blízky a zkusit, jestli to zarezonuje i s těma lidma. A nad čím nejvíc prokrastinuješ teď v současný době? Ted' jsem se dostal do fáze života, kdy ta prokrastinace už úplně vlastně nejde. Do určitý míry mi přijde, že když ve škole člověk neodevzdá nějakou seminárku, tak ho ten učitel napomene, maximálně dostane špatnou známku a stejně si to bude muset opravit. Ale v tom dospěláckým životě to prostě nejde.

 **Zkusil bys nám popsat, jak vypadá a probíhá psaní písničky Michala Horáka?**

Psaní písničky Michala Horáka probíhá velmi různě. Pokaždý je to trochu jiný, zpravidla začínám zpravidla začínám od refrénu a ten pramení z toho, že mám v hlavě třeba nějakěj popěvek, kterýho se dlouho nemůžu zbavit. Tak potom si řeknu, že ho otextuju a furt přemýšlím nad tím, jaký téma by mi třeba mohlo bejt blízky. A jaký by mohlo nějak rezonovat s lidma. Ale je to různý. Mám plnej mobil nahrávek v diktafonu, kdy jedu autem, napadne mě nějaká melodie, tak si ji rychle nahraju, nebo mám třeba nejdřív nějakěj verš, kterej mi přijde tak zajímavěj, že si ho hnedka zaznamenám, jenom si ho nějak zabroukám, aby fungoval. A někdy to dopíšu hnedka a jindy se k tomu vrátím až za nějakou dobu.

A ted' už se teda dostáváme k poslední otázce, jestli máš nějakou inspirující radu začínajícím umělcům at' už na Bigy nebo jinde?

Inspirující radu začínajícím umělcům... Já bych asi řekl to, že žádný umění, žádněj trend netrvá věčně. Potom, dělejte si to hlavně tak, aby to šlo z vás to umění, protože jinak to nemá smysl, umění je hlavně vyjádření toho člověka. Takže jasný, je dobrý mít vzory, ale je dobrý se od nich v určitým čase odpoutat a jet si to svoje. Potom hlavně bejt trpělivý, protože ten úspěch třeba nepřijde hnedka a stokrát se vysekáte. 5 let na vás nikdo nebude chodit a nikoho to nebude zajímat a potom se to změní. Třeba Pokáč takhle nikoho zpočátku nezajímal. Dlouho mu chodilo na koncerty prostě pět lidí a potom asi 4 roky nato vyprodal O2 arénu. Takže, asi tyhle tři poselství. Ale dělejte si to hlavně jak chcete.

Ted' trošku z jiného soudku. Jaké maturitní semináře sis vybral v septimě a oktávě a jestli bys něco změnil na své volbě?

Tyjo, měl jsem...já to možná vezmu postupně. Hudebku jsme měli u Marušky Kovaříčkové, která tady už teda neučí. Ale ta to vedla úplně skvěle, fakt připravila na maturitu úplně úžasně. Pak jsem měl seminář s Blankou Langerovou, psychologie to myslím byla. No, a to mě teda bavilo, byla to taková oddychovka spíš. Protože já jsem měl ty priority ve třetáku, spíš se moc nenadřít a nějak odmaturovat. Abych měl čas třeba na nějakou tu muziku a kamarády. No, na všechny ty semináře, kam jsem chodil vzpomínám fakt rád. Že jsem si je volil, už kvůli těm učitelům, který jsem měl rád, anebo i kvůli tomu tématu. Ale pamatuju si, že jsem si záměrně nevolil žádný pekla. (A po dlouhém a důkladném vzpomínání Michal našel správný šuplíček...) Němčinu jsem měl! Seminář z němčiny! To bylo skvělý! To mě taky bavilo. Já jsem z němčiny maturoval. A zpětně fakt zjišťuju, že jsem se díky paní profesorce Štěrbové docela dost naučil. A lituju toho, že jsem u ní nějak nezůstal. Chci si to oprášit. Řekl bych totiž, že jsem mluvil docela dobře německy, když jsem odcházel. Takže takhle no. Od mý maturity to bude teďka sedm let.

Pojďme přejít k tomu, že děláme rozhovor do školního časopisu. Tys mi říkal, že jsi taky byl součástí. Jak to probíhalo, čím jsi do něj třeba přispíval?

No, nebyl to přímo školní časopis, ale museli jsme na informatice nějaký vést. Asi v sekundě a tercii. No, nějaký šílený kraviny jsme tam vymejšleli, jen abychom měli splněno. To vy to tady děláte mnohem líp. Úplně přesně nevím, jak jsem přispíval. Já jsem se pak angažoval vždycky, když byly nějaký školní besídky a když byla potřeba vymyslet nějaká kultura tady na škole. Tak to vždycky nějak skončilo u mě.

Spoustu tvých fanoušků jistě zaznamenalo, že jsi byl na turné po USA. Mě by zajímalo, co vlastně musí udělat takový český umělec pro to, aby mohl koncertovat za oceánem?

To vzniklo tak, že v USA jsou český komunity, který si tam zvou jednou za čas český umělce. Protože tamní Češi jsou docela aktivní, ale úplnej paradox, proč zrovna já tam jedu je, že vlastně čím tradičnější interpret, tím spíš si zahraje v Americe. Protože Ben Cristovao, nebo třeba Pam Rabbit. Byť jsou oba skvělí a dělají to tady v Česku suprově, tak pro ně to není nic zajímavýho. Oni to tam mají, tenhle světově znějící zvuk. Naopak třeba češtiny a toho tradičnějšího je tam málo, a proto je to baví. Takže to tak vzniklo, nás si tam pozvali a jeli jsme turné po českých komunitách. Ať už to byly nějaký kluby, hospody, nebo menší sály. Pro 100 až 200 lidí co tam žijou a co si jen přišli poslechnout, jak vlastně ta čeština zní, a tak.

Jak dlouho se vyvíjel tvůj, zcela autentický humor, který používáš ve svých písničkách?

Celej můj život, bych asi tak řekl. Vždycky když jsem ty písničky psal, tak jsem nad tím nějak dlouhodobě nepřemýšlel, minimálně nad téma, co se nejvíc dostaly mezi lidi.

Ty většinou vznikly tak, že mě to napadlo a jedním výdechem jsem to prostě vyflusl na svět. Ať už je to, já nevím, v 7:25, nebo Hej teto! Tak to jsem fakt napsal jenom tak, že mě to bavilo. Já teda mám rád ten humor takovej na hraně, ale čím víc to bylo takový stupidní,... respektive, čím víc mě to osobně bavilo, tak tím víc se mi to líbilo, logicky. Taky praktikuju taktiku turnketu, přes kterej neprojde nic, co se nelíbí mě. Takže ty písničky primárně píšu pro sebe vlastně. A to že ty lidi maj vlastně podobně pitomej smysl pro humor, tak to mě jenom maximálně o to víc těší.

V písničce Hodně jím a mám to rád zpíváš o tom, jak ti chutná, chutnalo ti i ve školní jídelně?

Já myslím, že docela dobrý. Já jsem měl ty obědy rád hlavně kvůli tomu sociálnímu přesahu, co jsme tam vždycky měli. Tu naši partičku, se kterou jsme si tam šli prostě sednout. Na prvním stupni jsme dělali strašný hovadiny s tím jídlem. Měli jsme třeba spolužáka, Patrika, kterej standardně se nechal vyhecovat k tomu, že si nacpe všechno do pusy, jako naráz. A stačilo říct jenom to, „To nedáš Patriku, prostě to nedáš.“ A on si tam fakt nacpal všechny knedlíky. Takže moje vzpomínky na školní jídelnu jsou spíš tohohle ražení. Víím, že tam bylo jídlo, který se jmenovalo Maso tří barev a osobně jsme jich tam napočítali mnohem víc. Nebo takový to Babiččino překvapení, to jsme věděli, že prostě spíš nedopadne. Takže vzpomínky na školní jídelnu taky krásný.

V jednom rozhovoru jsi říkal, že tvým vzorem v psaní je Karel Plíhal. Proč zrovna on?

Já bych to nepojmenoval vzorem. Myslím si, že mám ten svůj rukopis takovej hodně specifickej. Já se snažím psát tak, jak bych to řekl normálně. Takže ty moje texty nejsou často nějakým způsobem úplně lyrický. Jsou takový, dovolím si říct, pochopitelný. I když občas se pustím i do nějakých hlubších témat, ale vždycky to zaobalím nějak lidově. Ale co se týče lidí, který fakt obdivuju, to, jak píšou a pracujou s češtinou, tak to je třeba ten Karel Plíhal. Ten mimochodem bydlel teď dlouho pár baráků od nás ve Vysoké nad Labem, takže jsme spolu chodili na pivo. To bylo hodně vydatný. Ale pak třeba Adam Svatoš ten Kat, takzvaně. Ten pracuje s tou češtinou, fakt neuvěřitelný, vážně doporučuju. No, takže tyhle ty dva bych zmínil.

Jaká je tvoje oblíbená písnička, kterou posloucháš. Jaký máš rád žánr?

Já poslouchám strašně rozmanitý spektrum žánrů. To má asi každej, kdybychom se tady koukli na naše liknutý skladby na Spotify. Tak tam asi nikdo nemáme jen jeden žánr. Rád si někdy poslechnu ten žánr, co dělám. Takže folk a takovýhle věci. Rád poslouchám třeba nějaký jazz, funk, a teď i hip hop. Nebo ten jsem měl rád vždycky, ale takovej ten oldschoolovej. Teď v lednu jsme vydali písničku, kterou jsem napsal s Katem z Prago Union, který vystupoval ve skupině Chaozz. Prostě praotec hip hopu tady v Česku, úžasnej textař. Tyjo a z těch zahraničních je toho strašně moc. Ale rád si zajdu na nějaký úplně jiný věci, takže fakt nemám vyhraněný žánr. Je toho spousta.

Barbora Víšková

ČESKÉ NEBE

Svěrák, Smoljak – Jára Cimrman

Jára Cimrman – český velikán, kterého zná kdekdo, mimo jiné i hlavní hvězda tohoto čísla. Kdo to vlastně je? A proč vám tu budu povídat o této divadelní hře?

Jára Cimrman je fiktivní postava vytvořená Zdeňkem Svěrákem a Jiřím Šebánkem. Podle něj je pojmenováno divadlo v Praze a také to byl soubor herců, kteří psali komické hry na různá témata. Mimo jiné i České nebe, což je hra poslední.

O „Českém nebi“ tu budu psát proto, že Michal Horák si toto dílo vytáhl u maturity. Nebylo to však hned na poprvé – původně si vytáhl „Malého prince“. Vzhledem k tomu, že jeho spolužák, který šel před ním, si tuto knihu také vytáhl, nechali Michala losovat znovu a vytáhl si toto dílo, které máme stále v kánonu. Tato mimořádnost mu udělala neskutečnou radost – ještě aby ne, když si Cimrmanovu knížku vytáhnout chtěl.

Na začátku první světové války sedí v České nebeské komisi tři lidé: zapomnětlivý pohan praotec Čech, vzdělaný Jan Amos Komenský a zbožný svatý Václav. Pravidelně řídí a hlasují o chodu českého nebe.

Jednoho dne se na návrh Václava rozhodnou, že by se komise měla rozrůst o další tři členy – tedy na šest, a to kvůli světové válce na zemi. Po dlouhém diskutování nad slavnými osobnostmi českých dějin přijmou Karla Havlíčka Borovského, Jana Husa, a nakonec i po mírné rozepři babičku, postavu ze stejnojmenného díla Boženy Němcové.



Společně musí rozhodnout o osudu českých vojáků, kteří dezertovali z rakousko-uherské armády, nebo o osudu Hanky a Lindy, autorů známých rukopisných padělků. Údělem České nebeské komise je určit, kdo z nich by měl vstoupit do nebe a kdo naopak zůstat v očistci. Také zajistí místo v nebi pro Karla Sabinu, zrádce národa, a Bedřicha Smetanu. Jejich rozhodování je doplněno o cvičení s Miroslavem Tyršem a o výstupy maršálka Radeckého, který touží po ovládnutí komise. Závěrečným činem komise v dramatu je určení nového českého krále, jenž nastoupí na trůn po skončení války. Nakonec rozhodnou o tatíčkoví národa T. G. Masarykovi a své rozhodnutí zvěstují celému národu.

Já osobně mám díla Járy Cimrmana velmi ráda...přijdou mi komická a občas i poučná. Líbí se mi, že tyto divadelní hry fungují i jako audioknihy nebo knihy. Každý si najde formát, který mu vyhovuje.

Adéla Cihlářová

MICHALOVY TAJNÉ BREAK PÁRTY

Michal Horák pořádá tajné párty během přestávek! Vedení školy to tiše ignorovalo.

Jak Michal Horák sám v rozhovoru říká, celé to začalo na pánských záchodech, kde nesvítilo světlo a jen tam cosi červeně blikalo. Partička okolo Michala Horáka se zde pravidelně scházela a poslouchala hlasitou hudbu, čímž jistě rušili všechny, kteří chtěli o přestávce odpočívat. Netrvalo dlouho, než se k nim přidali i další.

Pánské záchody se pro pořádání párty zakrátko ukázaly jako nedostačující, a tak se všechny akce přesunuly do skříněk, kde bylo místa více. Zde pak probíhaly několik týdnů. Je až záhadou, jak je možné, že se na tato setkání i přes pouštění hlasité a rušivé hudby nepřišlo. Některé týdny se totiž tato party konala každý den. Tento názor sdílí i Michal Horák. Na návrh Michalova spolužáka Honzy se celá akce tajně přesunula do malé tělocvičny. „Myslím si, že jsme klíče ukradli někomu z učitelů, ale už si to pamatuji jen matně,” vzpomíná Michal Horák.

Jak taková tajná párty v malé tělocvičně vypadala? Každý měl svítící náramek, který zároveň sloužil jako vstupenka. Vstup totiž nebyl zadarmo. Pořadatelé vstupenky prodávali za 10 korun, takže pokud přišlo i jen 30 lidí, vydělali si krásných 300 korun. Na celé kolo zde hrála hlasitá hudba, nejen Michalova. Nesmělo chybět ani jídlo, například chipsy či sušenky. A co pití? Našli byste zde Coca-Colu, Fantu, obyčejný džus i tvrdý alkohol. Od našeho anonymního informátora máme informaci, že někoho jednou odvezla záchranka kvůli otravě alkoholem.

Všechno dobré jednou končí. Na tajné “break párty,” jak se jim tehdy říkalo, se přišlo, pravděpodobně kvůli hlasité hudbě. Michal Horák i jeho kamarádi z toho naštěstí vyšli jen s napomenutím třídního učitele. „Kdyby jsme měli nějakého jiného třídního (jejich třídním tehdy byl pan učitel Králíček, pozn. redaktora), asi by z toho mohlo být i napomenutí ředitele,” dodává.

[Jestli se vám tomuto vyprávění, stejně jako nám v redakci, nechce věřit, klidně se podívejte na Instagram školy, kde najdete rozhovor s Michalem Horákem ve formě videa.]



Vojtěch Čečka

VÁNOCE NA BIGY

Vánoční čas je vždy plný kouzel, a to platilo i o letošní vánoční besídce a vánočních trzích na naší škole. Tento sváteční den byl pro nás všechny nezapomenutelným zážitkem, který spojil tradice, umění a zábavu. Program besídky byl opravdu pestrý a plný různých vystoupení, která všechny přítomné přenesla do vánoční atmosféry. Mohli jsme vidět přetvoření známých televizních show, a to Na Lovu nebo Stardance. Také si pro nás některé třídy přichystali taneční a pěvecká vystoupení. Pokud však máte radši “tradičnější záležitost” určitě jste si užili vystoupení 4.B a jejich vyobrazení Vánočních svátků v jiných zemích. Nakonec nemohlo chybět každoroční adventní pásmo prim. Pokud jste však besídku zmeškali můžete se na její záznam podívat v odkazu na Instagramu.



[foto: Sofie Adámková]

Vánoční trhy na naší škole byly letos opět plné kouzelné atmosféry a spousty vánočních dobrot. Jak už je tradicí, stánky byly rozmístěny po celé škole, a každý, kdo přišel, si mohl vychutnat něco sladkého, originálního nebo praktického. K dostání byly tradičně zdobené perníčky, které si žáci sami připravili. Různé tvary, barvy a chutě těchto perníčků přitahovaly všechny návštěvníky, kteří si je s radostí kupovali. Další stánky nabízely například oblíbené pizza šneky, jejichž vůně se linula celou školou. Nesměla chybět ani cukrová vata, která byla mezi studenty velkým hitem. Vánoční trhy se staly místem, kde se nejen prodávaly skvělé výrobky a dobroty, ale také místem setkání žáků, učitelů i rodičů.

Celková atmosféra byla plná pohody, smíchu a radosti, a každý si našel něco, co mu udělalo radost. Těšíme se, že příští rok si tuto vánoční tradici opět užijeme a opět se sejdeme u stánků plných vánočního kouzla. Tento den nás spojil v duchu tradic, radosti a vzájemného sdílení, a připomněl nám, jak důležité jsou chvíle, které travíme spolu. Děkujeme všem, kteří se podíleli na organizaci tohoto krásného dne, a těšíme se na příští ročník, který určitě přinese opět spoustu radosti a nezapomenutelných zážitků.

Edita Adámková

D.O.D.

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

Ve dnech 7.12. a 8.1. se na naší škole opět konaly dny otevřených dveří, které přilákaly desítky návštěvníků z řad rodičů, budoucích studentů, a dokonce i některých absolventů. Pojdte se spolu s námi přenést zpátky do těchto dvou dní!

První prosincovou sobotu mohli zájemci navštívit naši školu zejména v dopoledních hodinách. Účast sice nebyla tak velká jako na lednovém dni otevřených dveří, nicméně převažovali zájemci o čtyřleté studium. Všechny samozřejmě zajímala nejvíce kostka, zejména chemické pokusy. Kromě toho si návštěvníci mohli zkusit chromatografii nebo si sestavit libovolnou molekulu. O patro níže v učebně biologie nechyběla poznávačka přírodnin i živočichů a nadšení cestovatelé či fanoušci zeměpisu si mohli zkusit kvíz památek. Dalším velmi oblíbeným místem byla i nová chill out zóna s kavárnou. Zde se mohli návštěvníci seznámit se školním parlamentem a časopisem nebo si dát něco dobrého. Když jsem se ptala, jak se jim u nás líbí, odpovědi zněly dost podobně, a to že má naše škola příjemnou atmosféru.

Druhou lednovou středu do školy přišli nejenom stávající studenti, ale i další návštěvníci. Dopoledne navštěvovali výuku. Jako obvykle provázeli kvartáni, takže na hodiny mojí třídy se většinou rodiče se svými dětmi chodit nedívali. Nicméně když k nám přišli na hodinu češtiny, vyslechli si jedno mluvní cvičení, a dokonce se i zapojili do výstupu. Odpoledne byla stejně jako v prosinci otevřená kavárna a opět probíhaly chemické pokusy, které se jako obvykle těšily velké oblibě. V hudebně se konala zkouška sboru, v učebně informatiky byl představený kroužek robotiky a v učebně angličtiny jste si mohli vyzkoušet gen-z kvíz. Převažovali spíše zájemci o osmileté studium a v odpoledních hodinách bylo návštěvníků nejvíce. Tak sami uvidíte, jaké známé tváře potkáte na chodbách v následujícím školním roce.



Anna Štochlová

POZNEJTE LÉPE NAŠE NOVÉ UČITELE

V minulém čísle jsme odstartovali sérii článků o našich nových učitelích. Dalším z češtinářů našeho pedagogického sboru je pan učitel **Tomáš Brož**. Společně s českým jazykem učí výchovu k občanství a základy společenských věd. My jsme se ho zeptali na nejednu zajímavou otázku.

JAK SE VÁM LÍBÍ NA BIGY?

Moc se mi tady líbí. Když jsme měli na univerzitě pedagogický předmět, tak všichni vyprávěli apokalyptický scénář a říkal jsme si: „Půjdu do školství to bude jako druhý Mordor!“. Moje první dojmy z Bigy jsou skvělé. Během čtrnácti dní se mě všichni učitelé zeptali, jak se mi tady líbí. V kabinetu skvělá atmosféra, a to nemluvím o tom hlavním, a to, jak se člověk cítí v hodinách. Dojmy ze všech tříd, kde učím jsou hodně pozitivní a nemám třídu, kam bych se netěšil. Za to jsem vděčný, protože si myslím, že takhle to nemá každý, když začne učit.

JE LEPŠÍ OBČANKA, NEBO ČEŠTINA?

Já mám hrozně rád oba předměty, protože u obou dvou se dá velmi dobře otevírat diskuze na různá témata, takže nedokážu přesně říct, který mám radši. Víc učím češtinu a už jsem si na ni víc navykl a přesně vím, jak ji učit. Zato u občanky učím jenom dvě třídy, proto se budu ještě chvíli hledat, ale jsem rád, že učím tyto dva předměty.

HOKEJ, NEBO FOTBAL?

Já jsem z vesnice a tam když se narodíš, tak ti buď dají do ruky hasičkou hadici, nebo dostaneš kopačky. Hrál jsem, už od přípravy fotbal a loni jsem definitivně přestal. I když jen na vesnické úrovni, aby si člověk po fotbale popovídal s kamarády a zašel na párek. Dvacet žonglů udělám, ale žádný velký fotbalista nejsem. Hokej mám rád. Během střední jsem psal Onlajny z hokeje, to byl můj přivýdělek a pokoušel jsem se okusit trochu žurnalistiky. Takže k hokeji mám taky dost blízko, ale neumím bruslit. Za mě určitě fotbal.



JAKÁ JE VAŠE OBLÍBENÁ KNIHA?

Miluju díla Milana Kundery, což je náš v zahraničí nejpřekládanější autor, možná protože je to osoba hodně kontroverzní, trochu cynická. Ty díla jsou často o mystifikaci, jsou tam hrdinové, kteří nejsou kladní, jsou to většinou rozpolcené bytosti, a to je to, co mě většinou na literatuře baví. Když to není schématický a když to má drive. Takže ačkoliv někdo může říct, že ta četba je pro někoho ve věku gymnazistů zvláštní. Například Směšné lásky, Nesnesitelná lehkost bytí, to jsou za mě klasiky, které stojí za pozornost. A z poezie mám rád texty Michala Horáčka, jako sbírka Český kalendář.

Valérie Šubrtová



TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Vždy na začátku ledna se koledníci se zapečetěnými kasičkami vydají do ulic po celé České republice zazpívat koledu, popřát lidem vše nejlepší do nového roku a poprosit lidi o příspěvek na pomoc. Tříkrálovou sbírku podporují často nejen lidé, ale i celé firmy nebo organizace. Každý příspěvek je zároveň i projev ochoty pomáhat druhým.

7. ledna proběhla jako každoročně Tříkrálová sbírka a Bigy bylo i tenhle rok její součástí. V roce 2025 se Tříkrálová sbírka koná právě 25. rokem. V Hradci Králové sbírku organizuje Diecézní charita HK, která podporuje například vzdělávání dětí v Indii v rámci projektu Adopce na dálku. Zrovna na tento projekt se při letošní Tříkrálové sbírce podařilo přispět 800 000 Kč. Díky sbírce se vybraly peníze na činnost dobrovolnického centra, humanitární pomoc, nemocné Huntingtonovou chorobou a integrační aktivity – centrum pro uprchlíky, kurzy češtiny atd.

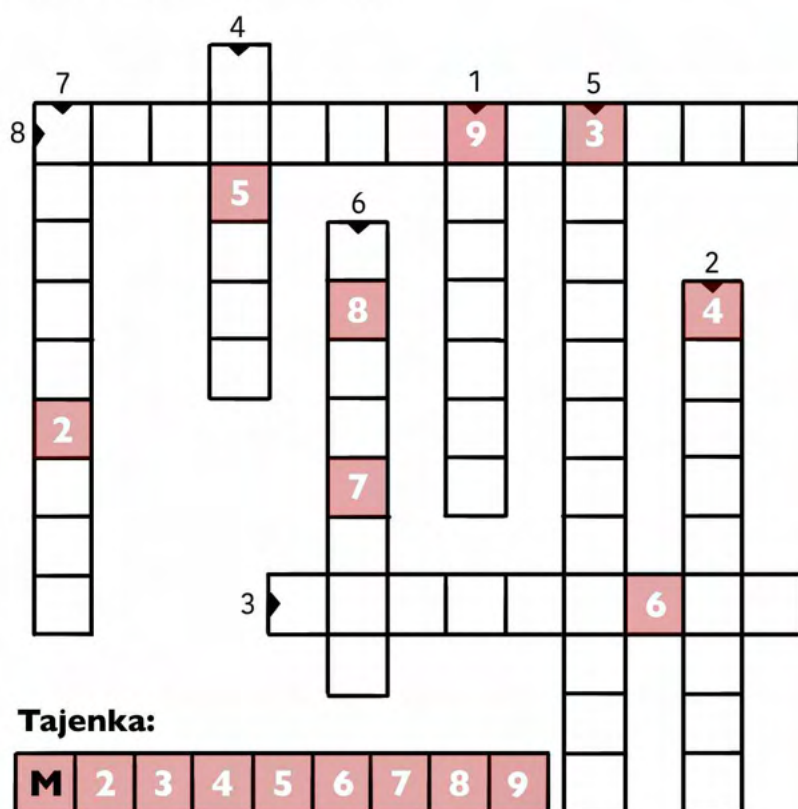
Pravdou je, že všichni nemají možnost nebo ochotu přispět a často koledníkům zavírají dveře před nosem, nebo v bytech nikdo není a jediná, zato nejvíce hlasití, posluchači tříkrálovské koledy jsou psi. Na druhou stranu jsme při naší cestě coby koledníci narazili na mnoho milých lidí a zážitků, které rozhodně stály za to.

Veronika Horáková



MICHALOVA KŘÍŽOVKA

Vyluštěte křížovku o Michalu Horákovi a napište tajenku s jejím významem na papírek, který vhodíte do krabice ve školním klubu (do 21.2. s vaším jménem). Vylosovaní šťastlivci se správnou odpovědí vyhrajou papitu. (Písmeno ch se počítá jako dvě buňky a dvouslovnou odpověď píše bez mezery.)



1. podle Michalova webu se počet vjůs na jeho YouTube pohybuje v řadách statisíců až...
2. netradiční nástroj, který Michal zdědil po svém pradědovi
3. povolání, které Michal vykonává v písni, jejíž klip se točil na Bigy
4. název ocenění, které Michal vyhrál v kategorii Objev roku
5. Michalovo uživatelské jméno na Instagramu
6. písnička V 7:25 se odehrávala v ... číslo 16
7. koho hraje Pokáč v klipu písni Hėj teto!
8. kdo hraje tetu v klipu písni z předchozí otázky

Anna Štochlová

POZVÁNKY NA AKCE

ŠKOLNÍ AKCE

12.2.	Prezentace VŠ (aula Bigy)
24.2. - 2.3.	Jarní prázdniny
8.3.	Maturitní ples (K.c. Aldis)
10.3.	Vernisáž výstavy studentských děl (KMHK) od 16h
7. - 8.4.	Projektová výuka: tercie, kvarty
11.4.	Projekce filmu Vlny pro VG

OSTATNÍ AKCE

2.2.	Svobodnodvorský masopust
21.2.	My fair lady (Filharmonie HK)
15.3.	Gladiátor race (Malšovická aréna) - spojení OCR závodu a nové arény
17.3.	Radůza - koncert
22.3.	Hradec Sauna Day

ZÁVĚREČNÉ SLOVO

REDAKČNÍ TÝM

Pavλίna Poulová 6.A (šéfredaktor)

Edita Adámková 4.A

Ondřej Bedrna 3.B

Adéla Cihlářová 2.G

Vojtěch Čečka 6.A

Veronika Horáková 3.A

Anna Štochlová 4.A

Valérie Šubrtová 4.A

Barbora Vášková 2.G

Mgr. Magdaléna Olívková

Děkujeme, že jste si přečetli naše aktuální vydání až do konce. Celý rozhovor s Michalem si můžete přečíst v online verzi časopisu na webu školy nebo pod QR kódem na zadní straně čísla. Přejeme vám úspěšný nový rok plný radosti, inspirace a nezapomenutelných zážitků. Teď už na vás čeká jen komiks na konec.

Pokud máte pocit, že časopisu něco chybí a chtěli byste to doplnit, neváhejte se ozvat.



Kde nás kontaktovat?

Přes **Teams** do chatu šéfredaktorky.





HSL2 2024/25 2.číslo
ONLINE VERZE



4. 2. 2025